HOTĂRÂREA CURȚII (Camera întâi)

15 decembrie 2011 *

În cauza C-409/10,

având ca obiect o cerere de pronunțare a unei hotărâri preliminare formulată în temeiul articolului 267 TFUE de Bundesfinanzhof (Germania), prin decizia din 29 iunie 2010, primită de Curte la 16 august 2010, în procedura

Hauptzollamt Hamburg-Hafen

împotriva

Afasia Knits Deutschland GmbH,

CURTEA (Camera întâi),

compusă din domnul A. Tizzano, președinte de cameră, domnii M. Safjan, M. Ilešič (raportor), E. Levits și doamna M. Berger, judecători,

* Limba de procedură: germana.

avocat general: domnul J. Mazák,
grefier: domnul B. Fülöp, administrator,

având în vedere procedura scrisă și în urma ședinței din 7 iulie 2011,

luând în considerare observațiile prezentate:

— pentru Afasia Knits Deutschland GmbH, de H. von Zanthier și de M. Stawska-Höbel, Rechtsanwälte;

— pentru guvernul ceh, de domnul M. Smolek, în calitate de agent;

— pentru guvernul italian, de doamna G. Palmieri, în calitate de agent, asistată de domnul G. Albenzio, avvocato dello Stato;

— pentru Comisia Europeană, de domnii A. Bordes și B.-R. Killmann, în calitate de agenți,

după ascultarea concluziilor avocatului general în ședința din 15 septembrie 2011,

pronunță prezenta

Hotărâre

1 Cererea de pronunțare a unei hotărâri preliminare privește interpretarea articolului 32 din protocolul nr. 1 la anexa V la Acordul de parteneriat dintre statele din Africa, Caraibe și Pacific, pe de o parte, și Comunitatea Europeană și statele membre ale acesteia, pe de altă parte, semnat la Cotonou la 23 iunie 2000 (JO 2000, L 317, p. 3, Ediție specială, 11/vol. 23, p. 3) și aprobat în numele Comunității prin Decizia 2003/159/CE a Consiliului din 19 decembrie 2002 (JO 2003, L 65, p. 27, Ediție specială, 11/vol. 31, p. 93, denumit în continuare „Acordul de la Cotonou"), precum și a articolului 220 din Regulamentul (CEE) nr. 2913/92 al Consiliului din 12 octombrie 1992 de instituire a Codului vamal comunitar (JO L 302, p. 1, Ediție specială, 02/vol. 5, p. 58), astfel cum a fost modificat prin Regulamentul (CE) nr. 2700/2000 al Parlamentului European și al Consiliului din 16 noiembrie 2000 (JO L 311, p. 17, Ediție specială, 02/vol. 13, p. 12, denumit în continuare „Codul vamal").

2 Această cerere a fost formulată în cadrul unui litigiu între Hauptzollamt Hamburg-Hafen (Biroul vamal principal din portul Hamburg, denumit în continuare „Hauptzollamt"), pe de o parte, și Afasia Knits Deutschland GmbH (denumită în continuare „Afasia"), pe de altă parte, având ca obiect taxele la import achitate *a posteriori* de această societate ca urmare a importului de textile în Uniunea Europeană.

Cadrul juridic

Acordul de la Cotonou

3 Acordul de la Cotonou a intrat în vigoare la 1 aprilie 2003. Totuși, în temeiul Deciziei nr. 1/2000 a Consiliului de miniștri ACP-CE din 27 iulie 2000 privind măsurile tranzitorii aplicabile de la 2 august 2000 până la intrarea în vigoare a Acordului de parteneriat ACP-CE (JO L 195, p. 46), astfel cum a fost prelungită prin Decizia nr. 1/2002 a Consiliului de miniștri ACP-CE din 31 mai 2002 (JO L 150, p. 55), acest acord a făcut obiectul unei aplicări anticipate începând cu 2 august 2000.

4 Un acord de modificare a fost semnat la Luxemburg la 25 iunie 2005 și a intrat în vigoare la 1 iulie 2008. La 14 iunie 2010, a fost adoptată Decizia 2010/648/UE a Consiliului privind semnarea, în numele Uniunii Europene, a Acordului de modificare pentru a doua oară a Acordului de parteneriat între membrii grupului statelor din Africa, zona Caraibelor și Pacific, pe de o parte, și Comunitatea Europeană și statele membre ale acesteia, pe de altă parte, semnat la Cotonou la 23 iunie 2000, astfel cum a fost modificat pentru prima dată la Luxemburg la 25 iunie 2005 (JO L 287, p. 1). Cu toate acestea, având în vedere data la care s-au petrecut faptele din acțiunea principală, se aplică în continuare normele cuprinse în versiunea inițială a Acordului de la Cotonou.

5 Conform articolului 100 din Acordul de la Cotonou, „[p]rotocoalele și anexele la prezentul acord fac parte integrantă din acesta. […]”

6 Anexa V la Acordul de la Cotonou, intitulat „Regimul comercial care se aplică în timpul perioadei de pregătire menționate la articolul 37 alineatul (1)”, prevedea la articolul 1 că „[p]rodusele originare din statele ACP se importă în Comunitate cu scutire de drepturi vamale și de taxe cu efect echivalent”.

7 Protocolul nr. 1 la anexa V menționată privind definiția conceptului „produse originare” și metodele de cooperare administrativă (denumit în continuare „protocolul nr. 1”) prevedea la articolul 2 alineatul (1):

„În sensul punerii în aplicare a dispozițiilor […] din anexa V, următoarele produse se consideră originare din statele ACP:

(a) produse obținute integral în statele ACP în sensul articolului 3 din prezentul protocol;

(b) produse obținute în statele ACP și care încorporează materiale care nu au fost obținute integral în acestea, în cazul în care materialele respective au fost supuse unei prelucrări sau transformări suficiente în statele ACP, în sensul articolului 4 din prezentul protocol.”

8 Titlul IV al protocolului nr. 1, intitulat „Dovada de origine”, includea, printre altele, articolul 14 din acest protocol al cărui alineat (1) prevedea:

„Produsele originare din statele ACP beneficiază la importul în Comunitate de dispozițiile acordului prin prezentarea:

(a) […] unui certificat de circulație a mărfurilor EUR.1 [denumit în continuare «certificatul EUR.1»] […]

[…]”

9 Articolul 15 alineatul (1) din protocolul menționat preciza că certificatul EUR.1 este eliberat de autoritățile vamale ale țării exportatoare. Conform alineatului (3) al aceluiași articol, „[e]xportatorul care solicită eliberarea unui [certificat EUR.1] trebuie să poată prezenta în orice moment, la cererea autorităților vamale ale țării ACP exportatoare în care se eliberează certificatul […], toate documentele necesare care dovedesc caracterul originar al produselor în cauză […]”.

10 În temeiul articolului 28 alineatul (1) din același protocol, exportatorul respectiv trebuie să păstreze cel puțin trei ani documentele prevăzute la articolul 15 alineatul (3).

11 Titlul V din protocolul nr. 1, intitulat „Metode de cooperare administrativă”, includea, printre altele, articolele 31 și 32 din acest protocol, intitulate „Asistența reciprocă” și, respectiv, „Controlul dovezilor de origine”.

12 Articolul 31 menționat prevedea la alineatul (1) și la alineatul (2) primul paragraf:

„(1) Statele ACP trimit Comisiei specimene ale ștampilelor folosite, împreună cu adresele autorităților vamale competente să elibereze [certificate EUR.1] și să procedeze la controlul *a posteriori* al [certificatelor EUR.1] și al declarațiilor pe factură.

[Certificatele EUR.1] și declarațiile pe factură sunt acceptate în scopul aplicării tratamentului preferențial de la data primirii informațiilor de către Comisie.

Comisia trimite aceste informații autorităților vamale ale statelor membre.

(2) Pentru a garanta o aplicare corectă a prezentului protocol, Comunitatea [...] [și] statele ACP își acordă asistență reciprocă, prin intermediul administrațiilor lor vamale competente, pentru controlul autenticității certificatelor […] EUR.1, a declarațiilor pe factură sau a declarației furnizorului și verificarea exactității informațiilor furnizate în documentele respective."

13 Articolul 32 din protocolul nr. 1 prevedea:

„(1) Controlul *a posteriori* al dovezilor de origine se efectuează prin sondaj sau de fiecare dată când autoritățile vamale ale țării importatoare au îndoieli fondate în ceea ce privește autenticitatea acestor documente, caracterul originar al produselor în cauză sau îndeplinirea celorlalte condiții prevăzute de prezentul protocol.

(2) În scopul aplicării dispozițiilor alineatului (1), autoritățile vamale ale țării importatoare returnează certificatul EUR.1 și factura, în cazul în care a fost prezentată, declarația pe factură sau o copie a acestor documente autorităților vamale ale țării exportatoare, indicând, după caz, temeiurile de fond sau de formă care justifică o anchetă. Orice documente sau informații obținute care sugerează că informațiile furnizate referitoare la dovada de origine sunt incorecte sunt transmise în sprijinul cererii de control *a posteriori*.

(3) Controlul este efectuat de către autoritățile vamale ale țării exportatoare. În acest sens, autoritățile menționate anterior au dreptul să ceară orice dovadă și să realizeze orice control al conturilor exportatorului sau orice alt control considerat necesar.

[…]

(5) Autoritățile vamale care solicită controlul sunt informate asupra rezultatelor acestuia cât mai curând posibil. Aceste rezultate trebuie să indice cu claritate dacă documentele sunt autentice și dacă produsele în cauză pot fi considerate produse originare dintr-un stat ACP […] și dacă îndeplinesc celelalte condiții prevăzute de prezentul protocol.

[…]

(7) În cazul în care procedura de control sau orice altă informație disponibilă pare să indice că dispozițiile prezentului protocol sunt încălcate, statul ACP, din proprie inițiativă sau la cererea Comunității, efectuează anchetele necesare sau dispune efectuarea anchetelor cu celeritate pentru a identifica și preveni astfel de încălcări, iar statul ACP în cauză poate invita Comunitatea să participe la aceste anchete."

Codul vamal

14 Codul vamal a fost abrogat prin Regulamentul (CE) nr. 450/2008 al Parlamentului European și al Consiliului din 23 aprilie 2008 de stabilire a Codului vamal comunitar (Codul vamal modernizat) (JO L 145, p. 1), ale cărui dispoziții au devenit aplicabile începând cu 24 iunie 2008. Cu toate acestea, având în vedere data la care s-au petrecut faptele, în acțiunea principală se aplică, în continuare, normele cuprinse în Codul vamal.

15 În versiunea aplicabilă acțiunii principale, articolul 220 alineatul (1) din Codul vamal prevedea că, „[î]n cazul în care valoarea drepturilor rezultate dintr-o datorie vamală nu a fost înscrisă în evidența contabilă […] sau a fost înscrisă la un nivel inferior sumei datorate legal, valoarea drepturilor ce urmează a fi recuperate trebuie înscrisă în

evidența contabilă în termen de cel mult două zile de la data la care autoritățile vamale au luat cunoștință de situație și pot calcula suma datorată legal și stabili debitorul (înscriere ulterioară în evidența contabilă). […]”.

16 Totuși, alineatul (2) al articolului 220 menționat prevedea excepții de la înscrierea ulterioară în evidența contabilă. Acesta avea următorul cuprins:

„[…] înscrierea ulterioară în evidența contabilă nu este posibilă în cazul în care:

[…]

b) valoarea drepturilor legal datorate nu a fost înscrisă în evidența contabilă ca urmare a unei erori din partea autorităților vamale care nu ar fi putut fi detectată în condiții rezonabile de către debitor, acesta acționând la rândul lui cu bună-credință și respectând toate dispozițiile prevăzute de legislația în vigoare în ceea ce privește declarația vamală.

În cazul în care se stabilește statutul preferențial al mărfurilor pe baza unui sistem de cooperare administrativă care implică autoritățile unei țări terțe, dacă eliberarea unui certificat de către aceste autorități se dovedește incorectă, aceasta constituie o eroare care n-ar fi putut fi detectată în mod rezonabil în sensul primului paragraf.

Cu toate acestea, eliberarea unui certificat incorect nu constituie o eroare în cazul în care certificatul se bazează pe prezentarea incorectă a faptelor de către exportator, cu excepția cazului în care, mai ales, este evident că autoritățile care au eliberat certificatul au știut sau ar fi trebuit să știe că mărfurile nu îndeplineau condițiile prevăzute pentru a beneficia de tratamentul preferențial.

Se poate invoca buna-credință a debitorului atunci când acesta poate demonstra că, în timpul operațiunilor comerciale în cauză, a depus toate diligențele pentru a se asigura că toate condițiile pentru tratament preferențial au fost respectate.

[…]"

Acțiunea principală și întrebările preliminare

17 Afasia aparține unui grup de societăți care comercializează textile. Acest grup are sediul social principal în Hong Kong (China) și a înființat întreprinderi, printre altele, în Jamaica.

18 În cursul anului 2002, Afasia a solicitat punerea în liberă circulație în Uniune a mai multor loturi de textile care provin de la societatea ARH Enterprises Ltd (denumită în continuare „ARH"), aceasta fiind una dintre întreprinderile jamaicane care aparține acestui grup.

19 Afasia a obținut această punere în liberă circulație pe baza declarației conform căreia mărfurile respective erau originare din Jamaica, precum și pe baza prezentării unor certificate EUR.1 care provin de la autoritățile vamale jamaicane și care atestă originea menționată.

20 În cadrul unei misiuni efectuate de Comisie, și mai exact de Oficiul European de Luptă Antifraudă (OLAF) în Jamaica, în luna martie 2005, la invitația Ministerului Afacerilor Externe și Comerțului Exterior din Jamaica, în urma apariției unei suspiciuni de comitere a unor nereguli, au fost verificate certificatele EUR.1 eliberate în perioada cuprinsă între anii 2002 și 2004. Rezultatele acestei misiuni au fost consemnate în procesul-verbal din 23 martie 2005, întocmit sub antetul Comisiei. Acest proces-verbal a fost semnat de persoanele care au participat la misiune, precum și, din partea guvernului jamaican, de secretarul permanent în Ministerul Afacerilor Externe și Comerțului Exterior.

21 Procesul-verbal menționat atestă următoarele:

— exportatorii jamaicani, printre care se numără și ARH, au încălcat prevederile Acordului de la Cotonou, deoarece majoritatea sau totalitatea produselor exportate în Uniune fuseseră fabricate din fire care provin din China sau erau textile finite originare din China;

— cu toate acestea, ar fi posibil ca anumite mărfuri exportate să fie de origine jamaicană, însă exportatorii în cauză nu au fost în măsură să le furnizeze anchetatorilor elemente de probă în acest sens;

— exportatorii jamaicani au dat declarații false cu privire la originea mărfurilor în cererea lor de eliberare a certificatelor EUR.1, fapt dificil de dovedit de autoritățile vamale jamaicane, dată fiind metoda profesionistă de disimulare a originii mărfurilor. Așadar, aceste din urmă autorități ar fi acționat cu bună-credință și cu diligența necesară și

— autoritățile vamale jamaicane concluzionează că certificatele EUR.1 eliberate începând cu anul 2002 sunt incorecte și, în consecință, nule.

22 Având în vedere lipsa cooperării, în cursul anchetei, din partea proprietarilor grupului Afasia și faptul că nu a putut fi găsit niciun document cu ocazia unei vizite la atelierele și la birourile ARH, rezultatele anchetei menționate la punctul anterior s-au întemeiat în special pe o examinare a documentelor de transport și a documentelor aflate în posesia autorităților jamaicane referitoare la loturile de mărfuri exportate, precum și pe o comparație a datelor care figurează în aceste documente cu cele conținute în documente trimise anchetatorilor de autoritățile vamale chineze. Din această examinare și din comparația menționată reiese că majoritatea mărfurilor care aparțin loturilor respective nu au putut fi produse în Jamaica, ci fie fuseseră asamblate din fire textile provenite din China, fie reprezentau textile finite de origine chineză.

23 La 3 mai 2005, Hauptzollamt a perceput *a posteriori* taxele vamale pentru loturile de textile în cauză în valoare de 62 323,45 euro.

24 Afasia a contestat această decizie susținând că a fost imposibil să furnizeze dovezile de origine jamaicană a mărfurilor din cauza distrugerii de către un uragan care a survenit în anul 2004 a atelierelor de fabricație stabilite în Jamaica. Pe de altă parte, certificatele EUR.1 eliberate inițial de autoritățile jamaicane ar fi în continuare valabile, dat fiind că ele nu fuseseră anulate în mod corespunzător de aceste din urmă autorități.

25 Întrucât Hauptzollamt și-a menținut decizia, Afasia a sesizat Finanzgericht Hamburg (Tribunalul pentru Contencios Fiscal din Hamburg) în vederea soluționării litigiului. Acesta a admis acțiunea pentru motivul că, contrar cerințelor prevăzute de Acordul

de la Cotonou, constatările care au avut drept rezultat recuperarea *a posteriori* a taxelor la import nu se întemeiau pe o cerere de control adresată autorităților vamale jamaicane, nici pe o anchetă desfășurată de acestea din urmă, ci pe o anchetă efectuată de serviciile Comisiei. În consecință, certificatele EUR.1 referitoare la loturile de textile în cauză nu ar fi fost anulate în mod valabil. În plus, această instanță a constatat că Afasia avea o încredere legitimă în regularitatea importului loturilor de mărfuri respective.

26 Hauptzollamt a formulat „Revision" împotriva acestei hotărâri în fața Bundesfinanzhof (Curtea Federală de Finanțe), care, având rezerve în ceea ce privește temeinicia aprecierilor Finanzgericht Hamburg, a hotărât să suspende judecarea cauzei și să adreseze Curții următoarele întrebări preliminare:

„1) Împrejurarea că însăși Comisia Europeană este cea care întreprinde în principal controlul *a posteriori* asupra dovezilor de origine a mărfurilor eliberate în țara exportatoare, chiar dacă, beneficiind de sprijinul autorităților locale, este conformă cu articolul 32 din [protocolul nr. 1], iar constatările efectuate de Comisie pe această cale, consemnate într-un proces-verbal semnat și de un reprezentant al guvernului țării exportatoare, pot fi considerate rezultat al controlului în sensul dispoziției menționate?

În cazul unui răspuns afirmativ la prima întrebare:

2) Într-un caz precum cel din acțiunea principală, în care au fost anulate [certificatele EUR.1] eliberate într-o anumită perioadă în țara exportatoare, pentru motivul că, în urma unui control *a posteriori*, originea mărfurilor nu a putut fi confirmată, fără a se putea totuși exclude posibilitatea ca unele mărfuri exportate să îndeplinească toate condițiile de origine, persoana obligată la plata taxei poate invoca

principiul protecției încrederii legitime în temeiul articolului 220 alineatul (2) litera (b) al doilea și al treilea paragraf din [Codul vamal], susținând că [certificatele EUR.1] prezentate puteau să fi fost corect întocmite și se întemeiau, așadar, pe o prezentare corectă a faptelor din partea exportatorului?"

Cu privire la întrebările preliminare

Cu privire la prima întrebare

27 Prin intermediul primei întrebări, instanța de trimitere solicită, în esență, să se stabilească dacă articolul 32 din protocolul nr. 1 trebuie interpretat în sensul că rezultatele unui control *a posteriori* al certificatelor EUR.1 eliberate de un stat ACP sunt obligatorii pentru autoritățile statului membru în care mărfurile menționate în aceste certificate au fost importate, în cazul în care acest control a constat, în esență, într-o anchetă efectuată în acest stat ACP de Comisie și în care rezultatele menționate sunt comunicate autorităților în cauză prin intermediul unui proces-verbal semnat și de un reprezentant al statului ACP respectiv.

28 Astfel cum Curtea a statuat deja, sistemul de cooperare administrativă instituit printr-un protocol care cuprinde, într-o anexă la un acord încheiat între Uniune și o țară terță, norme privind originea produselor se întemeiază pe o încredere reciprocă între autoritățile statelor membre de import și cele ale statului exportator (Hotărârea din 9 februarie 2006, Sfakianakis, C-23/04-C-25/04, Rec., p. I-1265, punctul 21, și Hotărârea din 1 iulie 2010, Comisia/Germania, C-442/08, Rep., p. I-6457, punctul 70).

29 În ceea ce privește în special controlul *a posteriori* al certificatelor EUR.1 eliberate de statul de export, concluziile la care au ajuns autoritățile acestui din urmă stat se impun autorităților statului membru de import. Astfel, cooperarea instituită printr-un protocol privind originea produselor nu poate funcționa decât dacă statul de import recunoaște aprecierile făcute în mod legal în acest sens de statul de export (Hotărârea din 17 iulie 1997, Pascoal & Filhos, C-97/95, Rec., p. I-4209, punctul 33, Hotărârea Comisia/Germania, citată anterior, punctele 72 și 73, precum și Hotărârea din 25 februarie 2010, Brita, C-386/08, Rep., p. I-1289, punctul 62).

30 În ceea ce privește problema dacă, în împrejurări precum cele din acțiunea principală, rezultatele unui control efectuat *a posteriori* constituie aprecieri făcute în mod legal de statul de export și se impun, așadar, autorităților statului membru de import, trebuie subliniat, mai întâi, că, contrar celor susținute de Afasia, un control *a posteriori* al certificatelor EUR.1 eliberate de un stat ACP poate fi efectuat în lipsa unei cereri din partea autorităților statului membru de import.

31 În această privință, trebuie să se constate că, în plus față de normele prevăzute la articolul 32 alineatele (1)-(6) din protocolul nr. 1, alineatul (7) al acestui articol prevede că statul ACP de export, din proprie inițiativă sau la cererea Uniunii, efectuează anchetele necesare pentru a identifica și a preveni încălcări ale dispozițiilor acestui protocol.

32 Rezultă că, astfel cum au subliniat în observațiile scrise guvernele ceh și italian, precum și Comisia și după cum a arătat avocatul general la punctul 23 din concluzii, un control *a posteriori* trebuie să fie efectuat nu numai atunci când statul membru de import solicită acest lucru, ci și, în general, atunci când unul dintre statele care sunt parte la acord sau Comisia, cărora, în temeiul articolului 211 CE, le revine sarcina de a veghea la buna aplicare a acordului, consideră că există indicii care pot ridica suspiciuni privind comiterea unei nereguli referitoare la originea mărfurilor importate (a se vedea, prin analogie, Hotărârile citate anterior Sfakianakis, punctele 30 și 31, precum și Comisia/Germania, punctul 82).

33 În continuare, trebuie să se constate că articolul 32 alineatul (7) din protocolul nr. 1 permite statului ACP de export să invite Uniunea să participe la anchete. În speță, nu se contestă că misiunea de anchetă condusă de OLAF a fost efectuată, astfel cum atestă procesul-verbal al acestei misiuni, la invitația Ministerului Afacerilor Externe și Comerțului Exterior din Jamaica. În aceste condiții, contrar celor susținute de Afasia, ancheta efectuată de OLAF pe teritoriul jamaican nu poate fi considerată o ingerință în afacerile interne ale statului menționat și nu constituie, prin urmare, o încălcare a suveranității acestui din urmă stat.

34 Trebuie subliniat de asemenea că nici în protocolul nr. 1, nici în alte acte ale Acordului de la Cotonou nu se precizează condițiile în temeiul cărora trebuie să aibă loc o participare a Uniunii la anchetele efectuate în statul ACP de export. În lipsa unor norme specifice și având în vedere obiectivele unei aplicări corecte a acordului menționat, precum și ale unei bune cooperări administrative, trebuie să se considere că articolul 32 alineatul (7) din acest protocol permite statului ACP de export, în cazul în care acesta dorește acest lucru sau acceptă o propunere din partea Uniunii în acest sens, să beneficieze de resursele și de expertiza de care dispune OLAF prin mandatarea acestuia din urmă să efectueze în principal ancheta respectivă. În cazul în care un stat ACP de export alege să procedeze astfel, pentru ca statul respectiv să își îndeplinească în mod corespunzător funcția care îi revine în calitate de responsabil pentru efectuarea controlului *a posteriori*, este suficient ca acesta să recunoască fără echivoc și în scris că își însușește rezultatele anchetei efectuate de OLAF.

35 Astfel cum a subliniat avocatul general la punctele 25 și 29 din concluzii, această recunoaștere a rezultatelor anchetei trebuie să fie datată și semnată în mod corespunzător în numele statului ACP de export, împrejurarea că aceste rezultate sunt incluse într-un document întocmit sub antetul OLAF fiind lipsită de relevanță.

36 Întrucât articolul 32 alineatul (7) din protocolul menționat nu conține nicio dispoziție privind forma în care trebuie prezentate statului membru de import rezultatele anchetelor pentru ca acestea să fie obligatorii pentru autoritățile acestui din urmă stat,

trebuie să se considere că trimiterea la aceste autorități care figurează în procesul-verbal al anchetei efectuate de OLAF, semnat în mod corespunzător în numele statului ACP de export și în care se constată fără ambiguitate că certificatele EUR.1 sunt incorecte și, prin urmare, nule, are drept efect opozabilitatea unor astfel de rezultate față de autoritățile în cauză.

37 În sfârșit, în ceea ce privește problema ridicată de asemenea de Afasia dacă persoana care a semnat procesul-verbal al anchetei în numele statului ACP de export dispunea de competența pentru a proceda astfel în temeiul dreptului său, trebuie să se constate că, pe de o parte, în lipsa unei astfel de competențe, nu se poate considera că statul ACP în cauză și-a însușit rezultatele anchetei și, pe de altă parte, că încrederea reciprocă care caracterizează cooperarea dintre statele ACP de export și statele membre de import implică faptul că acestea din urmă nu trebuie să examineze în mod sistematic validitatea semnăturilor care emană de la persoane care au, aparent, puterea să oblige statul ACP în domeniul exportului.

38 În consecință, numai în cazul existenței unor îndoieli cu privire la competența persoanei care a semnat în numele statului de export revine autorităților statului membru de import obligația de a verifica în statul ACP în cauză dacă persoana respectivă era într-adevăr competentă pentru a obliga acest din urmă stat în materie.

39 În speță, va reveni instanței de trimitere obligația să evalueze dacă, ținând seama de informațiile cuprinse în procesul-verbal al anchetei și de argumentele invocate de Afasia privind pretinsa lipsă de competență a secretarului permanent în Ministerul Afacerilor Externe și Comerțului Exterior pentru a semna acest document în numele statului jamaican, Hauptzollamt ar fi trebuit să procedeze la o verificare a acestui aspect.

40 Având în vedere cele ce precedă, trebuie să se răspundă la prima întrebare că articolul 32 din protocolul nr. 1 trebuie interpretat în sensul că rezultatele unui control *a posteriori* cu privire la exactitatea originii mărfurilor indicate în certificatele EUR.1 eliberate de un stat ACP și care au constat, în esență, într-o anchetă efectuată de

Comisie și, mai exact, de OLAF în acest stat și la invitația acestuia din urmă sunt obligatorii pentru autoritățile statului membru în care sunt importate mărfurile, în măsura în care aceste autorități au primit un document în care se recunoaște fără echivoc că acest stat ACP își însușește rezultatele respective, fapt care trebuie apreciat de instanța de trimitere.

Cu privire la a doua întrebare

41 Prin intermediul celei de a doua întrebări, instanța de trimitere solicită, în esență, să se stabilească dacă articolul 220 alineatul (2) litera (b) din Codul vamal trebuie interpretat în sensul că, într-o situație în care certificatele EUR.1 eliberate pentru importul de mărfuri în Uniune sunt anulate pentru motivul că eliberarea acestor certificate este afectată de nereguli și că originea preferențială indicată pe acestea nu a putut fi confirmată în urma unui control *a posteriori*, importatorul se poate opune unei recuperări *a posteriori* a taxelor la import susținând că nu se poate exclude ca, în realitate, unele dintre aceste mărfuri să aibă originea preferențială respectivă.

42 Instanța menționată ridică, astfel, problema privind eventualele consecințe juridice ale constatărilor făcute de anchetatori, astfel cum sunt menționate la punctul 21 din prezenta hotărâre, conform cărora este posibil ca unele dintre mărfurile în cauză să fie de origine jamaicană, însă exportatorii nu au furnizat elemente de probă în acest sens.

43 În această privință, trebuie amintit de la început că scopul controlului *a posteriori* este să se verifice dacă declarația de origine indicată în certificatul EUR.1 este corectă (Hotărârea din 9 martie 2006, Beemsterboer Coldstore Services, C-293/04, Rec., p. I-2263, punctul 32 și jurisprudența citată).

44 Astfel cum a statuat Curtea în repetate rânduri în acest context, în cazul în care un control *a posteriori* nu permite să se confirme originea mărfurilor indicate în certificatul EUR.1, trebuie să se concluzioneze că mărfurile sunt de origine necunoscută și că, prin urmare, certificatul EUR.1 și tariful preferențial au fost acordate în mod incorect (Hotărârea din 7 decembrie 1993, Huygen și alții, C-12/92, Rec., p. I-6381, punctele 17 și 18, Hotărârea din 14 mai 1996, Faroe Seafood și alții, C-153/94 și C-204/94, Rec., p. I-2465, punctul 16, precum și Hotărârea Beemsterboer Coldstore Services, citată anterior, punctul 34).

45 Această jurisprudență împiedică faptul ca importatorul, invocând originea necunoscută a mărfurilor și, prin urmare, împrejurarea că nu se poate exclude ca, în realitate, unele dintre aceste mărfuri să aibă originea preferențială indicată pe certificatele EUR.1 anulate, să poată eluda recuperarea *a posteriori* a taxelor la import.

46 Dimpotrivă, din jurisprudență rezultă că recuperarea *a posteriori* a taxelor vamale neachitate la momentul importului este consecința normală a faptului că verificarea *a posteriori* nu permite confirmarea originii mărfurilor, astfel cum este indicată în certificatul EUR.1 (Hotărârile citate anterior Huygen și alții, punctul 19, și Faroe Seafood și alții, punctul 16).

47 Pentru ca un importator să poată invoca în mod util o încredere legitimă potrivit articolului 220 alineatul (2) litera (b) din Codul vamal și pentru a beneficia, astfel, de excepția recuperării *a posteriori* prevăzute de această dispoziție, trebuie întrunite trei condiții cumulative. Mai întâi, este necesar ca eliberarea nelegală a certificatelor EUR.1 să fi avut loc ca urmare a unei erori din partea autorităților competente înseși, apoi, ca eroarea săvârșită de acestea să fie de asemenea natură încât nu a putut fi detectată în condiții rezonabile de un debitor de bună-credință și, în sfârșit, ca acesta din urmă să fi respectat toate dispozițiile prevăzute de reglementarea în vigoare (a se vedea în special Hotărârea Faroe Seafood și alții, citată anterior, punctul 83, Hotărârea din 3 martie 2005, Biegi Nahrungsmittel și Commonfood/Comisia, C-499/03 P, Rec., p. I-1751, punctul 46, precum și Hotărârea din 18 octombrie 2007, Agrover, C-173/06, Rep., p. I-8783, punctul 30).

48 În cazul în care, precum în acțiunea principală, autoritățile statului de export au eliberat certificate EUR.1 incorecte în cadrul unui sistem de cooperare administrativă, în temeiul articolului 220 alineatul (2) litera (b) al doilea și al treilea paragraf, această eliberare trebuie considerată o eroare săvârșită de autoritățile în cauză, cu excepția cazului în care se dovedește că aceste certificate au fost întocmite pe baza unei prezentări incorecte a faptelor din partea exportatorului. Dacă certificatele respective au fost întocmite pe baza unor declarații false din partea exportatorului, prima dintre cele trei condiții cumulative menționate mai sus nu este îndeplinită și, în consecință, recuperarea *a posteriori* a taxelor la import trebuie să aibă loc, cu excepția cazului în care este evident, printre altele, că autoritățile care au eliberat astfel de certificate știau sau ar fi trebuit să știe că mărfurile nu îndeplineau condițiile prevăzute pentru a beneficia de tratamentul preferențial.

49 În cazul în care, în acțiunea principală, instanța de trimitere nu pune la îndoială constatarea făcută în procesul-verbal al controlului efectuat conform căreia autoritățile jamaicane nu știau și nu puteau să știe că textilele exportate de ARH nu îndeplineau condițiile pentru a fi considerate de origine jamaicană, aceasta se întreabă, în schimb, dacă revine Hauptzollamt obligația de a dovedi că certificatele incorecte au fost întocmite pe baza unor declarații false din partea acestei societăți sau dacă, dimpotrivă, revine societății Afasia obligația de a dovedi că ARH a prezentat în mod corect faptele autorităților jamaicane.

50 Instanța în cauză solicită să se stabilească în special modul în care trebuie transpusă, în împrejurări precum cele din acțiunea principală, interpretarea articolului 220 alineatul (2) litera (b) din Codul vamal dată de Curte în Hotărârea Beemsterboer Coldstore Services, citată anterior.

51 În hotărârea menționată, Curtea a statuat că nu li se poate impune autorităților vamale ale statului de import să dovedească că exportatorul a dat declarații false în cazul în care se dovedește că, în pofida obligației care rezultă din reglementarea aplicabilă, acesta din urmă nu a păstrat documentele referitoare la mărfurile în cauză cel puțin trei ani. Astfel, în asemenea condiții, autoritățile în cauză sunt private de posibilitatea

de a dovedi faptul că informațiile furnizate de exportator în vederea eliberării certificatelor EUR.1 erau sau nu erau corecte (Hotărârea Beemsterboer Coldstore Services, citată anterior, punctul 40).

52 Afasia susține că soluția adoptată de Curte în cauza care a determinat pronunțarea Hotărârii Beemsterboer Coldstore Services, citată anterior, nu se poate transpune în acțiunea principală, întrucât ARH s-a aflat în imposibilitatea de a-și respecta obligația prevăzută la articolul 28 din protocolul nr. 1 de a păstra documentele relevante cel puțin trei ani, deoarece atelierele sale au fost distruse de un uragan anterior expirării acestei perioade. Acest element de forță majoră ar avea drept consecință faptul că nu se mai poate stabili dacă certificatele EUR.1 au fost întocmite pe baza unor declarații false din partea exportatorului și că emiterea certificatelor EUR.1 incorecte trebuie calificată, așadar, drept o eroare săvârșită de autoritățile jamaicane.

53 Totuși, această argumentație nu respectă împrejurarea că OLAF, întrucât nu a putut obține o cooperare din partea proprietarilor grupului Afasia și ținând seama de aspectul că, la momentul efectuării unei inspecții forțate desfășurate în cooperare cu autoritățile jamaicane, atelierele și birourile ARH nu se aflau în posesia documentelor, și-a orientat ancheta asupra documentelor de transport, precum și a documentelor aflate în posesia autorităților jamaicane referitoare la loturile de mărfuri exportate și a comparat datele care figurează în aceste documente cu cele conținute în documentele trimise de autoritățile vamale chineze. Pe baza acestor documente și a comparației datelor, s-a concluzionat că declarațiile privind originea acestor mărfuri date de ARH și de alți exportatori jamaicani în fața autorităților jamaicane nu puteau fi decât false.

54 Or, astfel cum au arătat în mod întemeiat guvernul italian și Comisia, în cazul în care autoritățile statului de export au fost induse în eroare de exportatori, eliberarea certificatelor EUR.1 incorecte nu poate fi considerată o eroare săvârșită de înseși aceste autorități. În această privință, dintr-o jurisprudență consacrată reiese că numai erorile imputabile unui comportament activ din partea autorităților competente dau

naștere dreptului de a nu se efectua o recuperare *a posteriori* a taxelor vamale. În lipsa unei astfel de erori, articolul 220 alineatul (2) litera (b) din Codul vamal nu permite debitorului să invoce o încredere legitimă (a se vedea în special Hotărârile citate anterior Faroe Seafood și alții, punctele 91 și 92, precum și Agrover, punctul 31). În astfel de împrejurări, argumentele invocate de Afasia întemeiate pe producerea unui caz de forță majoră devin inoperante.

55 Având în vedere cele ce precedă, trebuie să se răspundă la a doua întrebare că articolul 220 alineatul (2) litera (b) din Codul vamal trebuie interpretat în sensul că, într-o situație în care certificatele EUR.1 eliberate pentru importul de mărfuri în Uniune sunt anulate pentru motivul că eliberarea acestor certificate este afectată de nereguli și că originea preferențială indicată pe certificatele respective nu a putut fi confirmată în urma unui control *a posteriori*, importatorul nu se poate opune unei recuperări *a posteriori* a taxelor la import susținând că nu se poate exclude ca, în realitate, unele dintre aceste mărfuri să aibă originea preferențială respectivă.

Cu privire la cheltuielile de judecată

56 Întrucât, în privința părților din acțiunea principală, procedura are caracterul unui incident survenit la instanța de trimitere, este de competența acesteia să se pronunțe cu privire la cheltuielile de judecată. Cheltuielile efectuate pentru a prezenta observații Curții, altele decât cele ale părților menționate, nu pot face obiectul unei rambursări.

Pentru aceste motive, Curtea (Camera întâi) declară:

1) **Articolul 32 din protocolul nr. 1 la anexa V la Acordul de parteneriat dintre statele din Africa, Caraibe și Pacific, pe de o parte, și Comunitatea Europeană și statele membre ale acesteia, pe de altă parte, semnat la Cotonou la 23 iunie 2000 și aprobat în numele Comunității prin Decizia 2003/159/CE a Consiliului din 19 decembrie 2002 trebuie interpretat în sensul că rezultatele unui control *a posteriori* cu privire la exactitatea originii mărfurilor indicate în certificatele EUR.1 eliberate de un stat ACP și care au constat, în esență, într-o anchetă efectuată de Comisie și, mai exact, de Oficiul European de Luptă Antifraudă în acest stat și la invitația acestuia din urmă sunt obligatorii pentru autoritățile statului membru în care sunt importate mărfurile, în măsura în care aceste autorități au primit un document în care se recunoaște fără echivoc că acest stat ACP își însușește rezultatele respective, fapt care trebuie apreciat de instanța de trimitere.**

2) **Articolul 220 alineatul (2) litera (b) din Regulamentul (CEE) nr. 2913/92 al Consiliului din 12 octombrie 1992 de instituire a Codului vamal comunitar, astfel cum a fost modificat prin Regulamentul (CE) nr. 2700/2000 al Parlamentului European și al Consiliului din 16 noiembrie 2000, trebuie interpretat în sensul că, într-o situație în care certificatele EUR.1 eliberate pentru importul de mărfuri în Uniunea Europeană sunt anulate pentru motivul că eliberarea acestor certificate este afectată de nereguli și că originea preferențială indicată pe certificatele respective nu a putut fi confirmată în urma unui control *a posteriori*, importatorul nu se poate opune unei recuperări *a posteriori* a taxelor la import susținând că nu se poate exclude ca, în realitate, unele dintre aceste mărfuri să aibă originea preferențială respectivă.**

Semnături